

I. Indledning.

De Forenede Nationers 11. plenarforsamling trådte sammen i New York den 12. november 1956 og afsluttedes den 8. marts 1957. Arbejdet var afbrudt i dagene fra den 22. december til den 2. januar.

Ifølge forretningsordenen skulle forsamlingen være trådt sammen den tredje tirsdag i september, men under hensyn til det amerikanske præsidentvalg den 6. november var det blevet vedtaget at udsætte den til den 12. november. Også Danmark havde givet sin tilslutning hertil.

Medens den 10. plenarforsamling var præget af, at den fandt sted i en periode af international afspænding, gjaldt det for den 11. plenarforsamling, at denne virkede i en urolig politisk atmosfære, hvilket ikke mindst viste sig ved behandlingen af de to største problemer, plenarforsamlingen arbejdede med, nemlig udviklingen i det mellemste østen og Ungarnspørgsmålet. Af disse problemer var det første aktualiseret ved det israelske angreb på Ægypten i oktober 1956 og den efterfølgende britisk-franske aktion mod dette land, og det andet var opstået ved Sovjetunionens indsættelse af egne militære styrker for at nedkæmpe folkerejsningen i Ungarn.

Da det viste sig nødvendigt, at disse spørgsmål kom til drøftelse i FN's plenarforsamling så hurtigt, det var muligt, indkaldtes der forud for den 11. plenarforsamling to ekstraordinære samlinger. Den 1. november trådte således den 1. ekstraordinære plenarforsamling sammen for at behandle problemerne i det mellemste østen, og den 4. november indledte den 2. ekstraordinære plenarforsamling drøftelsen af Ungarnspørgsmålet. Disse to samlinger gik umiddelbart over i den ordinære samling.

Den britisk-franske tilbagemækning fra Ægypten efter plenarforsamlingens derom vedtagne resolutioner var i høj grad medvirkende til en formindskelse af den politiske spænding, og Israels fuldstændige tilbagemækning fra ægyptisk område, om hvilket

der efter mange forhandlinger i og uden for FN gaves tilsagn henimod forsamlingens afslutning, var endnu et udtryk for en forbedring af de politiske forhold i det mellemste østen. I det ungarske spørgsmål opnåedes der beklageligvis ikke tilsvarende resultater, idet Sovjetunionen vægrede sig ved at efterkomme plenarforsamlingens resolutioner om dette problem.

Situationen i mellemøsten medførte, at FN direkte måtte påtage sig udførelsen af særlige praktiske opgaver; ikke blot opstillingen af en international beredskabsstyrke under FN (United Nations Emergency Force, forkortet UNEF), men også FN's organisering af rydningen af Suezkanalen er eksempler herpå. Danmark tog efter FN's opfordring aktiv del i dette arbejde. I overensstemmelse med en enstemmig vedtaget folketingsbeslutning stilledes der således et dansk troppekontingent til FN-styrken, og et dansk bjærgningsselskab deltog direkte i rydningstjenesten.

De øvrige af organisationen behandlede problemer måtte naturligt i offentlighedens bevidsthed i nogen grad komme til at stå i skyggen af de to nævnte politiske hovedspørgsmål. Der er dog grund til at fremhæve, at plenarforsamlingen foruden at arbejde med forskellige konventionsudkast og med spørgsmålet om hjælp til underudviklede lande også indgående drøftede betydningsfulde politiske problemer som forholdene i Alger og på Cypern samt nedrustningsproblemet. Under samlingen optoges fem nye medlemslande i organisationen, hvorved FN's medlemstal forøgedes til 81.

Den danske delegation til plenarforsamlingen deltog med en række indlæg i forhandlingerne og optrådte som medforslagsstiller til adskillige resolutioner; posten som formand for det særlige af forsamlingen nedsatte Ungarnsudvalg og for det 3. politiske hovedudvalg beklædtes af danske politikere.